

Συνάντησις ενάτη:

«Γονεῖς καί Τέκνα»

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ανάμεσα στά θέματα τῆς καθημερινότητας εἶναι καί οἱ σχέσεις παιδιῶν καί γονιῶν.

Στ' ἀλήθεια, πῶς τὰ πάτε μέ τούς δικούς σας, ἔχετε παράπονο, ἤ μήπως ἐκεῖνοι ἔχουν παράπονο ἀπό σᾶς; Ὑπάρχουν γονεῖς καί παιδιά, πού ἔχουν ὁμαλότατες σχέσεις μεταξύ τους. Ὅμως, ὑπάρχουν καί μερικοί νέοι πού βλέπουν τό σπίτι τους σάν φυλακή, σάν δέσμευσι, σάν καταπίεσι καί ἐπίσης ὑπάρχουν καί κάποιοι γονεῖς πού ἔχουν παράπονα ἀπό τὰ παιδιά τους. Παραπονοῦνται ὅτι εἶναι ἀτίθασα, δέν ἀκοῦνε, αὐθαδιάζουν, φεύγουν χωρίς νά ρωτήσουν, ἀργοῦν νά γυρίσουν, ... Καί συχνά ἀκοῦς τήν φράσι, ὑπάρχει «*χάσμα γενεῶν*».

Σκεφτήκατε ποτέ μήπως τό χάσμα εἶναι τεχνητό, σάν τὰ τεχνητά φράγματα; Δηλαδή μεγαλοποιοῦνται μερικές διενέξεις, μικροτσακωμοί, μικροδιαφορές ἀπό καλοθελητές, πού θέλουν νά σπάσουν τόν ἱερό θεσμό καί δεσμό τῆς οἰκογένειας καί ἔντεχνα σερβίρουν τήν ἰδέα γιά «*χάσμα γενεῶν*»; Διεγείρουν καί ἐξεγείρουν τὰ παιδιά καί τούς νέους καί πετυχαίνουν τό στόχο τους πού δέν εἶναι ἄλλος, παρά ἡ διάλυσις τῆς κοινωνίας καί ἡ ἀναρχία;

Γιά μᾶς τούς «**Χριστιανούς**», «*λύσι*» γιά ὅλα τὰ προβλήματα δέν εἶναι οἱ θεωρίες τοῦ κόσμου, πού ἔρχονται καί παρέρχονται, πού σερβίρονται καί ἐπιβάλλονται. Γιά μᾶς σημασία ἔχει ὁ «*λόγος τοῦ Θεοῦ*», ὅπως διατυπώνεται στήν «**Ἁγία Γραφή**». Μᾶς μιλάει γι' αὐτό ὁ ἅπ. Παῦλος. Ἄς τόν παρακολουθήσουμε.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ:

Ἀμοιβαῖα καθήκοντα γονέων καί τέκνων. (Ἐφεσ. στ' 1-4)

«Τά τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ. Τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον».

Τά παιδιά νά ὑπακούουν στούς γονεῖς. Ἡ ὑπακοή δέν εἶναι δέσμευσις. Οἱ δύο λέξεις στή φράσι αὐτή: «**ἐν Κυρίῳ**» καί «**δίκαιον**» κάνουν τήν ὑπακοή τους εὐλογημένη. Εἶναι δίκαιον νά ὑπακούουν τὰ παιδιά στούς γονεῖς. Ὑπάρχει μιᾶ ἱεράρχησις στή ζωή. Δέν μποροῦν, ἄς ποῦμε, τὰ μάτια νά ὑπακούουν στά πόδια. Τά πόδια ὑπακούουν στά μάτια καί ἀποφεύγουν τήν λακκούβα πού εἶδαν τὰ μάτια. Ἐπειτα δέν εἶναι τυφλή ὑπακοή τῶν παιδιῶν, εἶναι ὑπακοή «**ἐν Κυρίῳ**», δηλαδή, ὅπως τήν θέλει ὁ Κύριος, σέ ὅσα τήν θέλει ὁ Κύριος.

Στή συνέχεια ὁ ἀπόστολος Παῦλος θυμίζει τήν ἐντολή τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, πού μιλάει γιά τό σεβασμό στούς γονεῖς. Ἀπό τό Δεκάλογο πρώτη αὐτή ἡ ἐντολή, τό «**τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου**» ὑπόσχεται ἀμοιβή σ' ὅσους τήν ἐφαρμόζουν. Νά καί ἡ ἀμοιβή: «**ἵνα εὖ σοι γένηται καί ἔση μακροχρόνιος ἐπί τῆς γῆς**». Ὅποιος ὑπακοῦει στούς γονεῖς του κι ἔχει τήν εὐλογία τους, αὐτός ἔχει ἐγγύησι γιά προκοπή στή ζωή του. Τί εὐτυχία ἡ εὐλογία τῶν γονιῶν!

Ῥώτησαν κάποτε ἕναν σπουδαῖο ἐπιστήμονα: «**Πῶς ξεκίνησες; Μέ ποιά ἐφόδια;**» Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε: «**Μόνο μέ τήν εὐχή τῶν γονιῶν μου!**» Αὐτή ἡ εὐχή πού δίνουν οἱ γονεῖς στό παιδί τους πού ξεκινάει μιᾶ νέα ζωή, εἶναι τό καλύτερο θεμέλιο.

Καί γιά νά μήν νομίζετε, πῶς ὁ ἅπ. Παῦλος ἐξετάζει τό θέμα μόνο ἀπό τήν πλευρά τῶν παιδιῶν καί μόνο αὐτά συμβουλεύει, ἔλατε ὅλοι μαζί νά δοῦμε τόν κανόνα σωστής ἀγωγῆς, καλῆς παιδαγωγικῆς μεθόδου πού δίνει στούς γονεῖς.

«καί οἱ πατέρες μή παροργίζετε τά τέκνα ὑμῶν». Κι ἐσεῖς πατεράδες, δέν πρέπει νά ἐρεθίζετε, νά ἐξοργίζετε καί νά ἐξωθεῖτε τὰ παιδιά σας σέ ἀκράειες ἐκδηλώσεις. Ὁ ἀπόστολος γνώριζε πολύ καλά, ὅτι μερικοί γονεῖς συμπεριφέρονται ἀψυχολόγητα στά παιδιά τους. Π. χ., δέν μοιράζουν δίκαια οὔτε τὰ αἰσθηματά τους οὔτε τήν περιουσία τους καί τὰ παιδιά πολλές φορές ἀντιδροῦν ἄσχημα. Γι' αὐτό τούς λέει: «**ἐκτρέφετε αὐτά (τά τέκνα) ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου**». Γονεῖς μήν φροντίζετε μόνο γιά τό σῶμα, τὰ παιδιά ἔχουν καί ψυχή. Μήν ἀφήνετε ἄδεια τήν ψυχή τους, χωρίς πνευματική τροφή, χωρίς Θεό. Ἀνατρέφετέ τα ἐπιμελῶς μέ παιδαγωγίαν καί νοουθεσίαν σύμφωνον μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου. Εἶσθε ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ δωρητοῦ, τοῦ Θεοῦ καί τοῦ παιδιοῦ, τοῦ δώρου. Ἡ παιδαγωγία δέν γίνεται μέ τό ἄγριο καί μέ τό ξύλο, ἀλλά πάντοτε μέ ἀγάπη καί προσοχή.

Καί νά θυμᾶστε, συμβουλεύουμε τούς ἄλλους περισσότερο μ' αὐτό πού εἴμαστε, παρά μ' αὐτά πού λέμε.

Τώρα ὅλοι μαζί ἄς πᾶμε στήν Παλαιά Διαθήκη νά γνωρίσουμε μιᾶ οἰκογένεια καί νά δοῦμε πῶς λειτούργησε αὐτή ἡ σχέση.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

Μιᾶ οἰκογένεια γιά νά ἰδρυθῆ, γιά νά οὐριοδρομηθῆ, γιά νά ξεπερνᾶ τίς παρουσιαζόμενες δυσκολίες καί τὰ ἀπροσδόκητα πολλές φορές, προβλήματα τῆς, χρειάζεται προετοιμασία κατάλληλη. Αὐτό ἀκριβῶς μᾶς ἐξηγεῖ τό 18^ο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, «**ΤΩΒΙΤ**».

Μεταξύ τῶν Ἰουδαίων, πού ὠδηγήθησαν αἰχμάλωτοι ἀπό τούς Ἀσσυριοῦς εἰς τήν Νινευή, ἦταν καί ὁ Τωβίτ μέ τήν γυναῖκα του καί τό παιδί του τόν Τωβία. Πιστός καί εὐσεβής ὁ Τωβίτ, ἔδιδε καί εἰς τόν Τωβία πολύ καλή ἀνατροφή. Τοῦ ἐνέπνεε αἰσθηματά εὐλαβείας πρὸς τόν Θεό, τοῦ ἐνίσχυε τήν πίστι, τόν συνεβούλευε νά ἐλεῖ

τούς πάσχοντες και γενικά να κάνη ὅ,τι καλό μπορούσε. Ὁ ἴδιος δὲ ἦταν τὸ «ζωντανὸ παράδειγμα» ἀγάπης και αὐταπαρνήσεως. Οἱ ὁμοθεεῖς του τὸν ἐσέβοντο και ὁ Τωβίας τοῦ εἶχε τυφλὴ ὑπακοή. Ἦταν τὸ πρότυπό του!

Ξαφνικὰ ἀπὸ ἓνα τυχαῖο περιστατικὸ ὁ Τωβίτ ἐτυφλώθη. Εὐρέθη τότε σὲ μεγάλη δυσκολία. Δὲν μπορούσε οὔτε νὰ βοηθήσῃ τοὺς ὁμοθεεῖς του, ἀλλὰ οὔτε και νὰ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειά του.

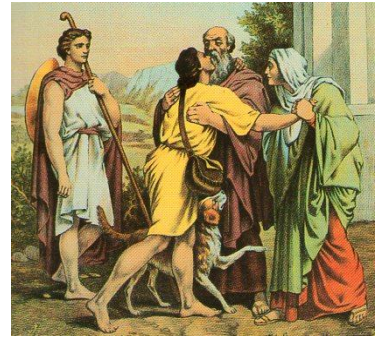
Καί τότε ἐφάνησαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ποὺ εἶχε δώσει στοῦ γιό του.

Ὁ Τωβίτ στὶς δύσκολες ἐκεῖνες ὥρες θυμῆθηκε, ὅτι πρὸ ἐτῶν εἶχε δανείσει ἓνα μεγάλο ποσὸ χρημάτων σὲ κάποιον ποὺ κατοικοῦσε στοὺς Ράγους τῆς Μηδίας και σκέφθηκε πὼς ἂν εἶχε ἐκεῖνα τὰ χρήματα τώρα δὲν θὰ ὑπέφερε. Ἀλλὰ τὸ ταξίδι ἦταν μακρυνό, κοπιαστικὸ και ἐπικίνδυνο. Ποιὸς θὰ πήγαινε; Μόνον ἓνας ὑπῆρχε, ὁ γιός του ὁ Τωβίας, ἀλλὰ ἦταν μικρὸς ἀκόμη γιὰ ἓνα τέτοιο ταξίδι. Μετὰ ἀπὸ ὠριμὴ σκέψις ὁ Τωβίτ φωνάζει τὸν γιό του και τοῦ μιλάει γιὰ τὸ ταξίδι. Ὁ Τωβίας δὲν σκέπτεται καθόλου τοὺς κόπους και τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδίου. Τούναντίον στοῦ νοῦ του ἔρχονται οἱ κόποι και οἱ θυσίαι τῶν γονιῶν του γιὰ νὰ τὸν μεγαλώσουν. Χαίρεται ποὺ τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ κάνη και αὐτὸς κάτι γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ και μὲ πολλή χαρὰ δηλώνει στοὺν πατέρα του πὼς εἶναι πρόθυμος νὰ κάνη «αὐτὸς» αὐτὸ τὸ μακρυνὸ ταξίδι.

Ὁ Θεός, παιδιὰ, παρακολουθεῖ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει γνῶσι τῶν ὄσων μᾶς συμβαίνουν, ἀκούει τίς προσευχῆς μας και δὲν μᾶς ἀφήνει μόνους. Πάντα μᾶς στέλνει ὅ,τι μᾶς χρειάζεται. Ἔτσι ἔκανε και τώρα. Πὼς θὰ πήγαινε ὁ Τωβίας, ἓνα μικρὸ παιδί ἓνα τόσο μακρυνὸ ταξίδι; Ναι! Μὲ «*φύλακα Ἄγγελο*»! Ἀκούστε τί ἐγίνε. Ὁ Τωβίας πῆγε στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ βρῆ κάποιον ποὺ νὰ ἔχη ταξιδεύσει πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη γιὰ νὰ πᾶνε μαζί. Ἐκεῖ βρίσκει ἄνθρωπο μὲ φυσιογνωμία πολὺ σεβαστὴ και συμπαθητικὴ. Ἦταν ὁ ἄγγελος Ραφαὴλ μὲ μορφὴ ἀνθρώπου, ποὺ ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν εὐσεβῆ οἰκογένεια. Ὁ Τωβίας μαζί μὲ τὸν Ἀζαρία (ἔτσι εἶπε ὁ ἄγγελος ὅτι ἐλέγετο) πῆγαν στοῦ σπιτί, συνεφώνησαν μὲ τὸν Τωβίτ γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ Ἀζαρία, ἐτοίμασαν τὰ τοῦ ταξιδίου και τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησαν πεζοὶ γιὰ τὸν μακρυνὸ προορισμὸ τους.

Πολλὰ συνέβησαν κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ταξιδίου, ὅμως ὁ Ἀζαρίας πάντα προστάτευε τὸν Τωβία και σύντομα κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη του. Δὲν ἦταν ἓνας τυχαῖος συνοδός, ἔστω ἐντιμὸς, πολὺπειρος και καλὸς σκεπτόταν ὁ Τωβίας και ἐνοιωθε κοντὰ του σὰν μαθητῆς, σὰν προστατευόμενος. Δὲν εὗρισκε τὴν δύναμι, οὔτε και τὴν θέλησι νὰ τοῦ ἀντισταθῆ. Ἀλήθεια, πόσο καλὰ τὸν εἶχαν μεγαλώσει οἱ γονεῖς του! Τοῦ εἶχαν διδάξει τὴν ὑπακοή, τὴν ἀγάπη, τὸ σεβασμὸ, τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ! Καί αὐτὰ τὸν συντρόφευαν σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

Φρόντισε τοὺς γονεῖς του μέχρι τὰ βαθιά γεράματά τους κι ὁ ἴδιος ἔκανε μιὰ εὐλογημένη οἰκογένεια. Τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ποὺ ἀπέκτησε πολλὰ, δὲν τοῦ ἐφθείραν τὸν χαρακτήρα. «*Ἐγήρασεν ἐντίμως*», μᾶς πληροφορεῖ ἡ Γραφή. Ἐζῆσε δηλαδὴ μέχρι τὰ βαθιά γεράματά του μὲ τιμιότητα και ἀρετὴ και ὅλοι γύρω του τὸν τιμοῦσαν.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ-ΕΦΑΡΜΟΓΗ:

Ποιά ἐντολή τοῦ Δεκαλόγου ὁμιλεῖ περὶ τῶν καθηκόντων πρὸς τοὺς γονεῖς και πὼς ἀρχίζει;

Ἡ Πέμπτη κι ἀρχίζει: «**τίμα..**» δηλαδὴ νὰ τιμᾶς, νὰ σέβεσαι, νὰ ἀγαπᾶς, ... Πράγματι ἀξίζει κάθε τιμὴ και σεβασμὸς πρὸς τοὺς γονεῖς. Εἶναι πρόσωπα ἱερά γιὰ τὰ παιδιὰ. Εἶναι ἐκπρόσωποι τοῦ Θεοῦ. Διὰ μέσου αὐτῶν μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴν ὑπαρξὶ και τὴ ζωὴ. Αὐτοὶ φροντίζουν γιὰ μᾶς μὲ μόχθους και κόπους γιὰ νὰ μᾶς μεγαλώσουν και νὰ μᾶς μορφώσουν. Ὑποβάλλονται σὲ κινδύνους και θυσίαι πρὸς χάριν μας.

Ὁ Τωβίας εἶναι ἓνας νέος πρὸς μίμησιν. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀναφέρετε κάποιον ἄλλον;

(..)Μάλιστα! Ἔχουμε τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰωσήφ και πρὸ πάντων τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εὕρισκόμενος ἐπρονόησε γιὰ τὴν Παναγιάν μητέρα Του!

Υπάρχει περίπτωση ὁ χριστιανὸς μαθητῆς νὰ πρέπει νὰ ἐκδηλώσῃ ἀπειθαρχία στοὺς γονεῖς; Πότε;

Ὅταν οἱ γονεῖς ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸ παιδί τους νὰ κάνη κάτι ποὺ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καλοὶ εἶναι οἱ γονεῖς και σεβαστοί, ἀλλὰ ἀπόλυτα καλὸς και ἀπείρως πιὸ σεβαστὸς εἶναι ὁ Θεός.

Υπάρχουν τέτοιοι γονεῖς; Δυστυχῶς υπάρχουν.

*Τέτοιοι δὲν ἦταν ὁ πατέρας τῆς ἀγίας Βαρβάρας; Τὴν πιέζε ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστό, κι ὅταν ἐκεῖνη δὲν τὸν ἄκουσε, μόνος του τὴν θανάτωσε. * Ἐπίσης, υπάρχουν πατεράδες ποὺ βλαστημᾶνε τὸ Χριστό και τὴν Παναγία.

Παιδιὰ, δὲν μένουμε ἀπαθεῖς σ' αὐτό. Στὴν ἀρχὴ μὲ παρακλητικὸ τὸνο διότι ἴσως εἶναι μιὰ κακὴ συνήθεια, ποὺ πρέπει ὅμως νὰ κοπῆ, ἢ ἴσως, ὅταν ἦταν μικροί, δὲν ἔλαβαν χριστιανικὴ ἀνατροφή και δὲν διδάχθηκαν ὅσο ἔπρεπε. Στὴ συνέχεια ὅμως, μὲ πολλὴ συζήτησι, ἀγάπη και σεβασμὸ, ἀλλὰ μὲ κάπως πιὸ ζωηρὸ τὸνο διότι πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ βλασφημοῦν **Ἐκεῖνον** ποὺ ἐμεῖς ἀγαπᾶμε και λατρεύουμε. Ὁ ἀπ. Παῦλος λέγει:

ΣΥΝΘΗΜΑ-ΡΗΤΟΝ: «Εἴ τις τῶν ἰδίων και μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται και ἔστιν ἀπίστου χείρων». (Α' Τιμόθ. ε' 8) Δηλαδὴ, ὁποῖος δὲν φροντίζει γιὰ τοὺς δικούς του ἀνθρώπους, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ του, γονεῖς, ἀδελφούς, αὐτὸς ἔχει ἀρνηθῆ τὴν πίστι και εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἓναν ἄπιστο.

Μὴ γένοιτο.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: «Οὐράνιε Πατέρα μας, σὲ εὐχαριστοῦμε διότι μᾶς ἔδωσες τοὺς γονεῖς, ποὺ τόσο φροντίζουν και κοπιάζουν γιὰ μᾶς. Σὲ παρακαλοῦμε, φώτισέ μας νὰ τοὺς σεβώμαστε, νὰ τοὺς ὑπακούωμε και νὰ τοὺς ἐξυπηρετοῦμε στὶς ἀνάγκες τους, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία και τὴν ἀγάπη σου. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Δυνατοὶ ἐν ἔργῳ και λόγῳ. (Δ. Ἀεράκη). Τωβίτ. (Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Μαδενλιδη) Ὁ Θεός και τὰ τέκνα του.

